

אף לאחר מות בתה, משום פסידא דאלמנה שויוהו רבנן [הניחוהו כדינו, להיות] כיוורש. (200)

ומקשה הגמרא: והא גבי דרבי יוסי ברבי חנינא, דאיכא פסידא ללקוחות, ובכל זאת שויוהו רבנן כלוקח, ומדוע חששו יותר לפסידא דאלמנה?

ומתרצת הגמרא: התם, באשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה, לא חששו לפסידא דלקוחות, משום דאינהו אפסידו אנפשיהו, כיון דאיכא בעל, לא איבעי להו למיזבן מאיתתא דיתבא תותי גברא. [לא היה להם לקנות מאשה היושבת תחת בעלה].

אך באלמנה, חששו לפסידא דידה, ותקנו לה שתאכל פירות מנכסי בעלה.

ואם כן קשה, מדוע גבי ירושה נחשב כיוורש, ואילו לענין מכירת הנכסים נחשב כלוקח?

אלא אמר רב אשי, בעל, יש מקומות ששויוהו [עשאוהו] רבנן כיוורש, ויש מקומות ששויוהו רבנן כלוקח, והיכא דטבא ליה עבדו ליה [תקנו לו באופן שיטיב עמו].

ולכן, גבי יובל, שויוהו רבנן [הניחוהו כדינו⁽¹⁹⁹⁾], [להיות] כיוורש, משום פסידא דידה, שאם היה לוקח, היה עליו להחזיר ביובל.

אך גבי דרבי רבי יוסי ברבי חנינא, בדין אשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה, שויוהו רבנן כלוקח, ומוציא מיד הלקוחות, משום פסידא דידה.

אבל, גבי דרבין, שאלמנה ניזונית מהנכסים

הדרן עלך יש נוחלין

וע"ע בקובץ שיעורים (תעג).
199. תוספות, ועיין מהרש"א ובשיטה מקובצת בשם הר"י מיגאש.
200. ואף על פי שהבעל מפסיד, מכל מקום מאחר שקדם תנאי מזונותיה לנישואין, לא טוב לנו להפסידה בידים. רשב"ם.

ומבארים הראשונים (הרא"ש והר"י מיגאש), דירושה לא שייכת מחיים, אלא לענין קנין הפירות בלבד, אבל בגוף הנכסים ודאי שאינו זוכה עד שעת מיתה. מה שאין כן אי הוי כלוקח, הרי יש לו זכות ושעבוד בנכסים כבר משעת הנישואין, ולכן מוציא מיד הלקוחות.